

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 80.

Tiende Session.

46de Møde.

Onsdagen den 15de December.

(Fortsat.)

Lehmann. (fortsat): Hvor der er Tale om politiske Spørgsmaal, har et Udvalg grumme lidet at sige; der har Enhver sin færdisige Mening; det gjælder om at prøve disse Meninger og finde Udtryk for dem, og dertil hører ingen særlig Overveelse af et Udvalg; men hvor det gaaer løs paa en stor Mængde Enkeltheder, er denne specielle Overveelse af Flere, der have et særligt Kald til i Detaillen at gienneegaae Sagen, den eneste Veie, ad hvilken man kan komme til en begrundet Mening. Jeg skal anføre et Exempel, som jeg medbringer aldeles frisk. Jeg tør give mig selv det Vidnesbyrd, at jeg gik til Behandlingen af den lille Fæstelsø, vi her havde spr. vel forberedt, forsaavidt jeg langt over 20 Aar har beskæftiget mig baade i Skrift og Tale med dette Spørgsmaal, og fordi jeg baade havde fulgt denne Sag i det andet Thing og havde anvendt megen Tid til paa det Omhyggeligste at gienneegaae Lovforslaget, inden det kom til Behandling her; og, uagtet jeg ikke fandt mig foranlediget til at gaae ind paa store Spørgsmaal, fordi jeg i Grundtanken kunde slutte mig til Lovforslaget, troer jeg, at hvad jeg anførte derom, gav et Vidnesbyrd om, at jeg omhyggelig havde gienneegaaet det i dets Enkeltheder; men, uagtet der kun er gaaet halvanden Dag, siden et Udvalg i Sagen er nedsat, have dog Forhandlingerne i samme gjort mig personlig det aldeles klart,

at jeg vilde have handlet fremsufende, dersom jeg uden videre havde indflædt i Forslag, hvad jeg her tillod mig at sige. Ved Forhandlingerne i Udvalget har jeg i flere Punkter vel ikke aldeles frasællet min Mening, men dog modificeret den, eller rettere, der er fremkommet som Produkt af den fælles Samtale og Overveelse Ideer eller Forslag eller Udveie — hvad man vil kalde det — som intet af Udvalgets Medlemmer færdig havde medbragt til samme, og altsaa troer jeg, at det vilde gaae saaledes med ethvert af Udvalgets Medlemmer, at de vilde have følt sig ilde stillede, dersom de her skulde, blot støttende sig til deres egne Overveelser, være komne med Endringsforslag til anden Behandling. Sagen vilde have tabt derved og Personerne ligesaa. Hertil kommer nu i dette Tilfælde en speciel Grund, om hvilken jeg ikke veed, om den gjælder med Hensyn til andre Medlemmer, men som jeg for mit Vedkommende her ærlig og frimodig vil bekjende, fordi jeg troer, at jeg ikke risikerer den Sigelse, at jeg ikke har brugt min Tid her i Rigsdagens Tjeneste, og det er den, at jeg allerede en Stund har anseet det for givet, hvad jeg har seet paa med Beklagelse, at Lovforslaget ikke vilde komme igjennem Thingene saa berimeligt, at det kunde blive Lov, og at jeg altsaa ingenlunde har fulgt denne Sag saaledes, at jeg, da jeg ikke ønsker at tale om en Sag paa Pus, vilde være i Stand til at deeltage i en virkelig Forhandling af den. Jeg er ikke forberedt derpaa. Jeg har naturligvis gienneelæst Loven; men jeg hører ialtsald ikke til dem, der kunne nøies med, at de ikke ved Gienneelæsningen af en Lov finde Noget, der ved første Blik støder dem; jeg mener ikke